

1849 stillede til Ministeriet, ved en Coloniallov at ordne Coloniernes forfatningsmæssige Forhold til Moderlandet. Denne Lov har altsaa en særdeles Betydning, og ifølge sin Natur hverken kan den let forandres, eller bør den let undergaae Ændring, naar den eengang er vedtagen. Ministeriet udarbejdede et, som jeg tør sige, ufuldkomment og indskrænket Udkast, og dette lod det forelægge for en Commission i Vestindien. Det vil vist ikke nægtes, at Commissionen sendte det givne Udkast tilbage i en forbedret Form; men Commissionen holdt sig ligesaa vist til det givne Udkast, hvoraf dog ikke følger, at den ikke kunde have ønsket noget fuldkomnere og mere Udtømmende, men snarere, at den ikke har anseet sig berettiget til at opstille noget ganske Nytt, ikke alene med Hensyn til det Givne, men ogsaa med Hensyn til det ikke Givne. Udvalget fandt sig ikke og kunde ikke finde sig saaledes bundet. Udvalget holdt tværtimod for, at man i brede Træk skulde angive, hvad denne Lov efter Udvalgets Formening burde indeholde, for at blive til en saadan Lov, som Rigsforsamlingen havde antydet, og det paaviste, tildeels ved statistiske Data, de væsentlige Mangler, som det foreslagte Udkast leed af. Under disse Omstændigheder kunde Udvalget ikke komme til andet Resultat end det, som foreligger i dens Betænkning, og hvilket det, som sagt, endnu troer at burde fastholde som det Rette. Udvalget troer nemlig, at der skyldes Vestindien, at et fuldstændigt Lovforslag forelægges til Betænkning, og at vi ikke her vedtage en Lov, som vil affjære Udsigten til at komme til Bestemthed og Klarhed i dette Forhold ved at indskyde ubestemte Antydninger og tvivlsomme Fremtidsforhaabninger. Dertil kommer endnu, at Udvalget ikke kunde være enigt med Lovudkastet i væsentlige Hovedpunkter. Ingenlunde det eneste men dog et Hoveddivergenspunkt imellem Udvalget og Finantsministeriet var Bestemmelsen om eet eller to Colonialraad. Finantsministeren har under en tidligere Behandling her i Thinget gjort en Tilstaelse, som oplyser os om, hvorfor han kun vil have eet Raad. Den høitagtede Finantsminister har nemlig sagt, at det vilde

meget forøge Regjeringens Arbejde herhjemme at have to Raads Erklæringer at gennemgaae og muligen at vælge imellem. Den høitagtede Finantsminister holder altsaa paa Enheden for den herværende Regjering's Skyld. Udvalget har derimod oplyst, at eet Raad neppe vilde give nogen sand Repræsentation for samtlige Colonier, og at dette let kunde blive behersket af enkelte Personer. Udvalget har for Coloniernes egen Skyld, for Sandhedens Skyld og for den praktiske Nyttens Skyld foreslaaet to Raad. Udvalget har villet lægge Betydningen og Myndigheden, saavidt muligt, i Colonien selv; den høitagtede Finantsminister har villet bevare den for Regjeringen. Udvalget har troet det fremfor Alt vigtigt at tilvejebringe den bedst mulige Bestyrelse af Colonierne paa Derne selv; Ministeren vil saameget som muligt styre dem her fra Kjøbenhavn. I meget nøie Forbindelse med denne Betragtning staaer Udvalgets Forslag, at Colonialraadene skulde overtage den selvstændige Bestyrelse af de communale Anliggender istedetfor Borgerraadene, hvilket ikke er optaget af de 6 ærede Forslagsstillere. Den høitagtede Finantsminister imødegaaer dette som alt Andet med det Svar: ja, lad os først saae Colonialraadet istand, Colonialraadet har jo Petitionsret, saa følger Resten af sig selv. Men Udvalget har fundet, at der var noget meget Betænkeligt ved denne bestandige Begynden fra den første Oprindelse. Udvalget har fundet, at den hundredaarige Historie, som den høitagtede Finantsminister selv har henviist til, for Dernes Vedkommende maatte indeholde visse Resultater baade til Belærelse og Advarsel, at man skulde tilægge sig, hvad der viste sig at være godt, og nu strax sjerne, hvad der havde vist sig at være høist mangelfuldt. Der er nu vistnok ingen Sag, hvorom Colonialdepartementets Gjelder bære saa mange Acter, som netop den om Borgerraadenes Reorganisation; det gaaer langt tilbage i Tiden og naaer ligeledes hen til den seneste Tid, men uden at noget Væsentligt er forandret, idetmindste forsaavidt angaaer Borgerraadets Virksomhed, Rettigheder og Selvstændighed, og i den Instrux, som blev medgik-